

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...

Bernardin, Théophile

Antverpiae, 1622

9. Cur hic obedientiae gradus cæcus vocetur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47032)

*Lib. de prac.
& disp.*

* Innotescat, hoc est, innotescere faciat.

fuit ista blasphemia, Apostolos temeritatis accusantis, quod vocentem Deum statim relictis omnibus essent secuti. usque adeo humana sapientia deserta, quoties præter Deum aliquid sapere se putat. hæc ergo est summa sapientia, in qua ratio, si certo & destinato obediendi proposito, sciamus, absque violationum percontatione parendum, ubicumque Præpositi imperantis nota vox audita fuerit. *Quidquid enim vice Dei præcipit homo, ut bene S. Bernardus, hanc se- cùs omnino accipiendum est, quàm si præcipiat Deus. Quid enim interest, virum per se, an per suos ministros, siue angelos, siue homines, hominibus innotescat suum placitum Dei.* Hinc autem clarissimè patet, quantæ dignitatis & meriti sit hic obedientie gradus, quàm nihil præcipitet, quàm diuina rationem humanam superaret: etenim qui sic obedit, securo quodam sui ipsius neglectu se totum in Deum reclinat, rationi suæ & voluntati non renunciat solum, sed etiam Deo suo tam perfectè eam mancipio tradit, ut per quemcunque vices Dei certa auctoritate gerentem, diuina fuerit illi voluntas declarata, seu (quod idem esse creditur) fuerit illi aliquid imperatum; illicò in eam partem se totum spectat, nullo vel tenui motu in aduersum insurgente, omnibusque animi corporisque viribus, sensibus, affectibus, in vnum illud efficiendum sanctè & integrè conspirantibus. Quod potest holocaustum esse perfectius? quæ sui ipsius integrior esse victoria? ita enim sensuum & vitium omnium obediens loquitur victorias vnde quaque laudatissimas.

C A P V T IX.

Cur iste obedientiæ gradus cæcus nuncupetur.

Sed locus videtur exigere ut huius nuncupationis rationem proferamus: possit enim non immeritò mirari nonnemo, quid sit cur ea obedientia dicatur cæca, quæ in obediendo, id quod debet, & quo optimo modo debet, tam clare dedit. sed is animaduertat oportet, id iure meritissimo factum, & quantum mihi nunc occurrit, quadruplici de causa.

Quarum vna sit, quod alicuius virtutis gradus, ex potiore eius laude & commendatione nomen desumere solet & debet: potior verò laus & commendatio, ab eo quod difficillimum, & in eo virtutis gradu præstantissimam est, sumitur: atqui in obedientia notissimum & facillimum est, agnoscere subiiciendam esse Deo voluntatem, & Superiori parendum; quare vulgare illud est, ex quo nulla singularis laus oriatur, & vnde non debuit obedientia Videns appellari. ac vicariis Dei tanta suam voluntatem, iudicium, sensus omnes alacritate subiungere, ut ad illorum vocem protinus omnia conticescant, nihilque contra sentiendo, nihil contra videndo, in obsequium cuncta conspirent; potissima laudis illud est, arduum, perfectum, virorum in virtute exercitissimorum, ac Dei gratia illustrium. quare, cum huius laudis ratio ex eo sumatur, quod eorum quæ con-

tra obedientiam faciunt, nulla videantur, meritò factum vt hinc Cæca nomine-
tur. Qua eadem ratione, castitatem eam quæ motibus inhonestis careat, dici
Angelicam videas; est enim istiusmodi castitatis summa laus in eo sita, quòd mo-
tibus inhonestis instar angelorum caret.

Altera huius agnominis causa, & quæ ex eadem radice exoritur, tradi potest,
quòd par sit virtutem ab eo nominari, quòd in ipsa, vel certo eius gradu rarius
est: solent autem plerique omnes, quamuis ad mandata perficienda sint prom-
tiores, iudiciorum tamen suorum esse retinentes, viderique velle prouidentes;
vnde quando obedientia omne iudicium, omnem prouidentiam abiicit, quòd
est intellectus oculum occæcare, meritò ex rariore hac perfectione cæcitas,
potius quàm ex comuni quòd parendum sit agnitione, Cæca nuncupatur.

Tertiò & aptissimè; Si quæ imposititia nomina voluntate & vsu hominum
rebus induntur, solent eæ nuncupationes in eam partem vergere & refetri,
quæ in rebus nuncupandis magis elucet, primaque specie oculos ac mentem
ferit: quare si quando inter obediendum, id quòd præter rationem communem
est, promptè & alacriter, conatuque magno subitur, vt S. Maurus, S. Ioannes
eremita fecere, idque aliquis intuetur, menti protinùs occurrit, Ille nec cæcus est
qui præcipiti cursu ad vndas euolat: ille sine iudicio, qui tam diu aridum stipi-
tem incaustum rigat? ergo, illa cæcitas obiicitur, illa notatur prima, & quando
bene cedere agnoscitur, primæ illi acclamatur, primas laudes accipit; vnde id
etiam consequitur, vt si ab aliorum obedientia eam distinguere velimus, id epi-
theton seu appositum illi seligamus, quòd ea notet quæ sensum perculerunt,
ideoque obedientiam eam Cæcam dicimus.

Quartò denique prouidentissimè, & ad nos erudiendos sapientissimè, id
nomen à maioribus nostris præcellenti obedientiæ gradui impositum est, vt ex
ipsa nominis indicatione moneamur, qua via ad eius adeptionem sit nitendum,
obedientiamque non ex intuitu, non ex iudicio (quæ sunt magis nostra) sed ex
auditu (qui magis aliunde & à foris mouet) exciendam esse, neque nobis vel
subiecta ad visum pericula, vel rationum momenta, vel personarum discrimina,
curioso mentis oculo contuenda, non rationibus ad imperata exquirendis as-
suescendum, sed auditui in cetera imperium tradendum esse, sic vt sola Præposi-
torum vox, oculorum nobis, rationis & virium vicem expleat, nihil vt videntes
audiamus, audiendo obediamus, obediendo perfecti euadamus.

Hoc igitur statum sit & fixum, auditum, esse in obedientia ducem, eius im-
perio ita potenter omnia subici, vt excæcato ad Superioris vocem ipso etiam
intellectu & iudicio, nulla vel in animo, vel in corpore, aliò quàm ad imperata
intuendi tendendiue facultas esse videatur.

Nulla inquam aliò intuendi facultas: nam vt eòdem cæcus obediens con-
tendat, acutissimè præcepti partes omnes videt, & in omnibus, quæ pro Supe-
rioris iussione perfectius adimplenda faciunt, ocularissimus est. Primo enim,
subtri-

subtilissimè ac celerrimè præsentit, quæcunq; etiam leuissimè obedientiæ splen-
dorem infuscarent, & si fortè ex arduitate rei, vel aliorum insurrectione, vel
humana infirmitate aliquid tentationis insurrexerit, illico in primo ortu scin-
tillam opprimat, nec vilius vel blanditiis, vel terrore, vel astu, suæ perigli obo-
dientiæ subrepi patitur: non sic vigilem, non sic videntem fabulantur Argum-
vnt hic ad Superiorem, & obedientiam tuendam vigilat. Præterea oculati sumus
quoque est ad vias & rationes reperiendas, quibus obiectas moles, & quasi op-
positos aggeres, vnâ secum rapere, & ad iussa complenda possit ad extremum
vsque pertendere. Illud etiam in eorum qui perfectiores sunt, obedientia cæca
mirabile reperitur, quod summa simplicitate verbis adhærescunt, verba ve-
lata sunt exsequuntur: & nihilominus magna subtilitate verissimè Præposito-
rum sensa percipiunt, non aliena, non peregrina, non ab vsu vel ratione remota
tiora sectantur, vires & conatus suos non aliter quàm pro Superioris volun-
te dispensant, dispensant, inquam, non profundunt, sicque non profundunt, vt
non propterea tardi timidiq; hæreant, sed quæ quibus præferenda sint cog-
nitum habeant. Isti sunt qui verè & perfectè quid sibi velit cum sic loquitur

*L. de Pra-
cepto. & disp.*

S. Bernardus, intelligunt: *Illum optimum dixerim obedientia gradum; cum eo animo
iniunctum opus recipitur, quo & præcipitur. Cum enim ex voluntate iubentis pendet iurati-
o exsequentis, sit vt nec maius minoribus, nec minus maioribus, confusè (vt affollet) ad
implendum quod iniungitur, subiecti studium impendatur: sed moderante animo quæque
pro sua dignitate imperia, modum sciat verobiq; seruare, tam in obseruando videlicet
iussa, quam in cauendo prohibita: non quoddam vel minimum horum quæ iubentur, contem-
nendum putet, etsi tamen minimum quod minimum est reputet: sed minimum est ex com-
paratione maiorum. Nouit verus humilisq; obediens, & minima non contemnere, &
maximè curare quæ maxima sunt, intimo quodam deuoti sinceriq; animi sapore discer-
nens, quibus de mandatis, ei qui præest, suis quodammodo factis respondeat cum Propheta,
Tu mandasti mandata tua custodiri nimis. Ita ille: atque hæc de oculis, de quæ mo-
do cæcitatibus, ad obedientiam cæcam dicta sufficiant.*

C A P V T X.

Quomodo ad eam obedientiæ perfectionem peruenire possimus.

TRia mihi supersunt, quæ ad pleniorē huius rei intellectu subtexam: pri-
mum, & quod maximi momenti sit, est qua via ad tantū obedientiæ sanctæ
apicem contendendo pertingere possimus: potest autem ad hoc quæsitum ma-
gna eorum (quæ hîc non transcribimus) pars transferri, quæ libello de Acqui-
renda virtute, generatim quidem, sed ad hanc tamen satis accommodatè scripsi-
mus. Certum verò est duobus hanc virtutem modis acquiri posse. Primo, sub-
to,